

Studiu asupra Evangheliei după Ioan - W. Kelly

Capitolul 3

Am văzut lipsa de valoare a credinței în Hristos bazată pe minuni. Dar în mulțimea unor astfel de oameni se pot găsi și din aceia, la care s-a trezit sentimentul de lipsă, și aceasta i-a condus personal la Isus. Și în El era viața: nu numai că toate lucrurile au fost aduse la existență prin El, nu numai că prin Isus au fost făcute semne și lucrări, care dacă ar fi fost scrise una după alta, lumea nu le-ar fi putut cuprinde – ci înainte de toate în Fiul este viață pentru credincioși. Și aceasta este realitatea relatată aici în detaliu.

Ioan 3,1-3: *Dar era un om dintre farisei, cu numele Nicodim, un mai-mare al iudeilor. Acesta a venit la El noaptea și I-a spus: „Rabi, știm că ai venit Învățător de la Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate face aceste semne pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el”. Isus a răspuns și i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun: Dacă cineva nu este născut din nou (sau: de sus), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”.*

Nicodim era unul din cei mai importanți oameni dintre cei mai drept-credincioși ai poporului ales; chestiunea care îl preocupa era foarte serioasă, ca să caute pe Isus și să afle adevărul, însă el prețuia lumea destul de mult, și nu voia să facă ceva ca să aibă parte de condamnare și spini din partea ei. Așa se face că a venit noaptea la Isus; însă s-a așezat pe temelia convingerii cu privire la semnele pe care Domnul le-a făcut, convingere pe care în general o aveau și tovarășii lui. El nu știa că o lucrare mai profundă avea loc în adâncul ființei lui, lucrare care l-a trimis la Isus. El, învățătorul lui Israel, a recunoscut pe Isus ca Învățător venit de la Dumnezeu, și că Dumnezeu era cu El: pentru toți ceilalți oameni aceasta era o onoare vizibilă; pentru Isus era o dovadă că adevărata Lui glorie era necunoscută.

De aceea Domnul îl întrerupe imediat cu explicația, că omul, și anume orice om, trebuie să se nască din nou. Nu învățătura se cere, ci o natură nouă, un izvor nou, să fi spiritual, ca să vezi Împărăția lui Dumnezeu. Nimic altceva, oricât de logic ar fi deducția, nu este credință. Nu este nici măcar o convingere a conștiinței. Ar putea să fie o concluzie a minții, întemeiată biblic pe anumite puncte raționale, pe fapte palpabile de o deosebită formă; dar prin aceasta nici Dumnezeu nu este cunoscut și nici propria persoană nu ajunge să se judece singură. Noul caracter al vieții, care este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu, nu există încă pentru suflet. Într-o astfel de stare învățăturile ar mări și mai mult pericolul sau va expune totul unui nou pericol. Cuvântul lui Dumnezeu nu pătrunsese încă niciodată în inima lui Nicodim. El nu se cunoștea că este un om deosebit de murdărit și mort spiritual în păcate. Ceea ce îi trebuia, era să devină viu. Și în loc să se ocupe de valorile lui, Isus îi răspunde punându-i înaintea toată nevoia lui, de care el însuși s-ar fi preocupat, dacă ar fi cunoscut-o.

Dacă apoi Nicodim ar fi presupus, că el, așa cum era, era capabil să scoată foloase din adevăr, să slujească lui Dumnezeu și să moștenească Împărăția Sa, Domnul l-a asigurat cu o seriozitate incomparabilă, că nașterea din nou este indispensabilă, dacă cineva vrea să vadă Împărăția. Căci Dumnezeu nu învață și nu îmbunătățește natura omenească. El a încercat deja aceasta cu răbdare, și proba va fi în curând absolut completă.

Este vorba de Împărăția lui Dumnezeu și nu de ceva oarecare din omul decăzut. Împărăția nu era încă instaurată cu putere pe pământ, sau revelată, așa cum va fi la arătarea lui Isus. Ea încă nu era predicată păgânilor, așa cum a fost după răstignire. Dar pentru cel credincios ea era venită în Persoana lui Hristos, arvuna, că ea se va instaura tot mai mult, atât în lucrurile ei „cerești” cât și în cele „pământești”. Împărăția lui Dumnezeu era în Hristos, care Și-a revelat puterea în mijlocul lor, și dușmanii vizibili și invizibili erau martorii acesteia. Dar de ce

Nicodim nu vedea aceasta? Nu lipsea țelul credinței sau al mărturiei sale, în ceea ce privește convingerea generală și mărturia nu lipseau nici semnele, care dovedeau prezența și puterea lui Dumnezeu. Vai! Greșeala este la om, și ea este nevindecabilă pentru om; căci cine poate schimba natura lui? Și într-adevăr, dacă totuși ar fi posibil, n-ar folosi la nimic. »*Dacă cineva nu este născut din nou (sau: de sus), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.*« Numai Dumnezeu poate să dea o natură nouă, și anume o natură potrivită cu Împărăția Sa. Fără aceasta nimeni nu o poate vedea.

Ioan 3,4: *Nicodim I-a zis: „Cum poate un om să se nască, fiind bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?”*

Învățăm din aceasta, că era vorba nu de o naștere de sus, ci de o naștere din nou, căci atunci nu ar fi avut nici un sens greutatea exprimată prin răspuns. Adevărul este însă, căci chiar și atunci când ar fi putut avea loc transformarea imaginată a unui bătrân într-un tânăr, da, chiar dacă ar fi avut loc cazul ciudat, rostit de fariseul uimit, printr-o minune (așa cum Iona a venit viu din pântecele peștelui mare, care l-a înghițit), cu toate acestea aceasta nu ar fi corespuns cerințelor Împărăției, așa cum vom vedea în explicațiile care urmează ale Domnului nostru. Căci ar fi încă natura omenească, chiar dacă ea s-ar înnoi cu vârsta tinereții sau dacă nașterea ei s-ar repeta la nesfârșit. Din ceva necurat nu poate ieși nimic curat; și așa este alcătuită natura omului începând de la căderea în păcat. Și nu acesta este felul lui Dumnezeu de a reînnoi, ci El dă o natură absolut nouă, chiar de la izvorul ei; căci credinciosul este născut din Dumnezeu, nu dintr-o sămânță care putrezește ci din una care nu putrezește, prin Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne.

Ioan 3,5-6: *Isus a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun: dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh.”*

Acestea sunt cuvinte cu o valoare inestimabilă pentru om, cuvinte de o binecuvântare profundă, unde harul oferă omului o ureche să audă, și o inimă ca s-o primească și s-o păstreze. Și totuși aproape că nu cunosc alt loc din Scriptură care să fi fost răstălmăcit mai mult decât acesta și aplicat la botez, sau unde tradiția este mai periculos greșită, cu toate că „deoarece totdeauna, deoarece peste tot, deoarece toate” din acest loc sunt la fel de valabile ca interpretarea oricărui alt loc din Scriptură, care ar putea fi numit. Din aceasta ar rezulta un rezultat dublu, că:

1. nici un suflet nu ar putea intra în Împărăția lui Dumnezeu, dacă nu este botezat,
2. contextul ar dovedi, că natura nouă se identifică cu viața veșnică și de aceea niciunul din cei botezați nu s-ar putea pierde, aceasta din urmă fiind o afirmație despre care toți, în afara celor total neștiutori sau a celor stăpâniți de prejudecăți, trebuie să recunoască că stă în totală contradicție cu alte locuri clare din Scriptură și cu faptele arhicunoscute.

Botezul creștin (și aceasta este ceea ce este interpretat conform tradiției, și nu ca botez al lui Ioan sau al ucenicilor) nu a fost instaurat înainte ca Domnul să moară și să învieze, și înainte de aceasta nu au existat realitățile pe care el le simbolizează. Cum putea Nicodim să vadă mai dinainte aceste lucruri sau să le înțeleagă, pe care Domnul le citează pentru clarificarea problemei lui referitoare la nașterea din nou? Însă Domnul îl mustră, pentru că el ca „învățător al lui Israel” pricepe așa de greu. Aceasta înseamnă: el (chiar și ca învățător al lui Israel) ar fi trebuit să știe aceste lucruri, pe care probabil nu le-a putut ști, dacă Domnul s-ar fi referit la o rânduială creștină, care încă nu era descoperită.

Învățătura lui Hooker¹ (lucrarea 2, 262 și așa mai departe – Keble's ediția 5) și alții înainte și după el greșeste în privința lucrurilor decisive și dovedește numai lipsă de atenție față de Scriptură și o cunoaștere superficială a adevărului. Nu este adevărat, că »născut din apă și din Duh« luată împreună cuvânt cu cuvânt înseamnă botez. Niciodată acest ritual nu este prezentat ca ceva care simbolizează viața, ci ca ceva care simbolizează moartea, așa cum rezultă clar din Romani 6, Coloseni 2 și 1 Petru 3. »Nu știți că toți câți am fost botezați pentru Hristos Isus, am fost botezați pentru moartea Lui?« Niciodată botezul nu este semnul aducerii la viață, ci mai degrabă semnul pentru faptul că cei care au fost treziți sunt făcuți una cu moartea lui Hristos; că ei prin El ar putea să ocupe locul oamenilor care sunt morți față de păcate, dar trăiesc pentru Dumnezeu și care prin har – căci noi stăm sub har – nu se consideră că stau sub Lege. Aceasta este învățătura apostolului. Cuvintele Domnului nostru nu învață nimic altceva și nici nu pot învăța altceva, așa cum ar trebui, dacă Ioan 3,5 s-ar referi la botez. Să luăm aici apa ca simbol pentru Cuvântul, pe care Duhul Îl folosește ca să trezească, și atunci totul este clar, fără contradicție și adevărat. Dacă în Scriptură s-ar spune, că noi ne-am naște din Duhul cu ajutorul apei, atunci am avea deja un motiv justificat să consimțim ce au dedus părinții din aceasta și care în mod necesar trebuie să constituie structura care în biserica anglicană și în alte biserici, care aplică aceasta la botez, este prezentat „desfrânat”, „amăgitor” și „periculos” și discutabil cu privire la ce spune Domnul nostru chiar în versetul 5 – dar mult mai mult în versetul 6, unde „apa” este lăsată la o parte -, dar cel mai controversat cu privire la poziția botezului, așa cum este el prezentat în Scriptură. Botezul poate fi expresia formală a spălării păcatelor, dar niciodată nu este expresia vieții, ceea ce este o învățătură total greșită.

Așa este în Ioan 8 și 15 – ca să nu mai vorbim de capitolul 4 și 7. Compară pentru tabloul din Efeseni 5,26, pentru adevărul care se ascunde în acesta, 1 Corinteni 4,15; Iacov 1,18 și 1 Petru 1.23. Nu este un ritual, care face onoare unei anumite poziții oficiale, ci Cuvântul lui Dumnezeu, care este folosit prin Duhul Său și aduce moartea asupra naturii noastre vechi, pentru ca noi să putem trăi în Hristos pentru Dumnezeu.

Căci Hristos a venit prin apă și sânge; El curăță și împacă (1 Ioan 5). El este Adevărul, care în puterea Duhului folosește Cuvântul lui Dumnezeu, care judecă natura veche și introduce natura nouă. »Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.« (Galateni 2,20) Este aceeași persoană, dar ea a primit o viață, care nu a avut-o înainte, care nu este din Adam, ci din Hristos, Omul al doilea. El este născut din Dumnezeu, el are parte de natura divină pe baza făgăduințelor cele mai mari și mai prețioase, și el a scăpat de stricăciunea care este în lume, prin ispite. Asta înseamnă să fi născut din apă și din Duh: ceva incomparabil mai profund

¹ Cartwright a spus, că botezul incorect a luat naștere dintr-o interpretare falsă a lui Ioan 3,5, „unde anumiți oameni interpretează cuvântul apă ca materie și apa adevărată ca element, în timp ce Mântuitorul nostru Hristos folosește apa aici ca o expresie introdusă pentru Duhul”. Cititorul va vedea, că aceasta este desăvârșit: căci apa este aici o imagine pentru Cuvânt, care rostește sentința de moarte asupra cărnii; și astfel omul păcătos este curățit de El, din a cărui coastă a curs apă și sânge, așa cum adevăratește Ioan. Hooker spune la modul general: „Consider a fi adevărul cel mai neîndoielnic în prezentarea Sfintei Scripturi, că acolo unde trebuie să stea exact o construcție, care este cel mai îndepărtat de la literă, este și de cele mai multe ori cel mai rău. Nu este nimic mai periculos decât metodele libertine și înșelătoare, care schimbă înțelesul cuvintelor, așa cum face alchimia sau așa cum ar fi cu materia metalelor, făcându-se de toate din ele, și în final tot adevărul este condus la ad absurdum. ... Că să se ascundă derularea generală în antichitate, care a fost de acord cu o interpretare cuvânt cu cuvânt, ei afirmă cu dibăcie, că „anumiți oameni” ar fi înțeles aceste cuvinte așa fel ca și cum apa ei ar fi interpretat-o ca materie, în timp ce noi știm, că nu poate fi numit nici măcar unul din vechii părinți, care ar fi gândit vreodată altfel și ar fi atribuit acestui cuvânt un alt loc decât acesta: și anume, să atribuie apei botezul exterior. (E. P., V. lix. 2,3). Antichitatea a fost probabil la fel de unanim să aplice Ioan 6 la Masa Domnului – și anume cu la fel de puține motive. În toate aceste cazuri nu este o construcție cuvânt cu cuvânt exactă, ci o simplă imitație a unei asemănări superficiale; și în ambele cazuri este o erezie deosebit de periculoasă pentru suflet, care a contribuit foarte mult la stricarea creștinătății și la înșelarea unora. Este imposibil să tăgăduiești, că Domnul a folosit în alte locuri deseori apa în sens simbolic; să afirmi, că El S-a referit aici la sensul strict al cuvântului înseamnă să discreditezi enorm de mult sensul și să provoci cele mai grave urmări. Doresc să adaug, că este remarcabil, că evanghelia după Ioan nu vorbește despre botez și despre Cină, și în loc de aceasta se ocupă mai mult decât celelalte evanghelii cu viața și Duhul.

decât oricare formă a adevărului, oricât de măreață ar fi ea la locul ei și oricare ar fi scopul pe care Domnul, care a dat-o, l-a avut în vedere. Botezul era admiterea formală: era mărturisirea lui Hristos pe baza morții și învierii Sale, și nu mărturisirea devenirii vii, care era adevărată înaintea lui Hristos pentru toți sfinții, pe când încă nu era nici un botez creștin. Dacă botezul ar fi cu adevărat semnul și mijlocul pentru a deveni viu, atunci consecința logică ar fi, că noi ar trebui să spunem că sfinții Vechiului Testament n-au avut viața, iar dacă au avut-o atunci trebuiau să fie botezați în felul acesta, ceea ce nu a fost. Dar aceasta este clar un fundament greșit. Nu există nici o bază, să deduci că cei doisprezece ucenici au fost botezați cu botezul creștin: ei au botezat pe alții, dar ei înșiși nu au fost botezați – așa ar putea părea; nu erau ei atunci născuți din nou? Nici circumcizia nu înseamnă viață; și noi știm, că au fost suflete născute din nou, înainte ca circumcizia să-i fi fost dată lui Avraam, care a fost deja îndreptățit (sau, socotit neprihănit) prin credință.

De aceea este important să se țină seama și de faptul că acela care a fost născut din nou în felul acesta, trebuie să fie născut din Duhul, la care – în versetul 6 – apa este lăsată la o parte. »Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh.«

Cuvântul (sau simbolic: apa) fără Duhul, care este puterea activă în transmiterea vieții lui Hristos, nu poate face nimic pentru o trezire la viață. Apa curată, dar de la sine însuși nu este în stare să trezească la viață; este moartea pentru carne (firea pământească). Înainte nu era decât carne; acum este omul care crede în Hristos, născut din Dumnezeu (1 Ioan 5); și fiecare natură își păstrează caracteristica ei. Așa cum carnea nu devine niciodată duh, tot așa duhul nu degenerază niciodată în carne. Naturile rămân despărțite; și misiunea practică a credinciosului este să se păstreze mort față de o natură, pentru ca el prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care l-a iubit și S-a dat pe Sine pentru el, să poată trăi în natura cealaltă.

Ioan 3,7-8: *Nu te mira că ți-am spus: „Trebuie să fiți născuți din nou”. Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu ști de unde vine și unde se duce: așa este oricine este născut din Duhul.*

Nicodim nu trebuia să se mire nici de faptul că el și ceilalți iudei (nu numai păgânii – cu aceasta ei ar fi fost imediat de acord) aveau nevoie să se nască din nou. »Nu te mira că ți-am spus: „Trebuie să fiți născuți din nou”.« (versetul 7) Dar dacă harul suveran a ieșit în întâmpinarea acestei nevoi, putea el să înceteze sau va înceta el să facă aceasta? Cu siguranță nu. El va face să strălucească binecuvântarea corespunzător alegerii lui Dumnezeu, oricât de împotrivor ar fi păcatul. Astfel cuvântul »oricine« din versetul 8 creează spațiu pentru orice om decăzut – atât păgânilor cât și iudeilor. Oricât de diferiți ar fi ei în ceea ce privește firea lor, Duhul, care se revarsă liber, poate să binecuvânteze pe cei ce sunt cel mai departe, în timp ce aceia care sunt cel mai aproape sunt nimic fără el.

Ioan 3,9-10: *Nicodim a răspuns și I-a zis: „Cum se pot întâmpla acestea?” Isus a răspuns: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu cunoști aceste lucruri?”*

S-a amintit deja, că în toate acestea nu era nevoie de un privilegiu deosebit, pentru ca un iudeu cu judecată să nu poată pricepe. De aceea Isus i-a zis, atunci când »Nicodim a răspuns și I-a zis: „Cum se pot întâmpla acestea?”«: »Tu ești învățătorul lui Israel și nu cunoști aceste lucruri?« (versetele 9 și 10). Nu a citit el niciodată în cartea unui proroc despre fângăduința dată lui Israel? »Voi turna ape peste pământul însetat și râuri peste pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste odraslele tale.« A uitat el cuvintele prorocilor Isaia și Ezechiel? Compară Isaia 44 și Ezechiel 36.

Nu este greșit, că Israel va dori după nașterea din nou, pentru ca mai târziu să obțină cu adevărat chiar și binecuvântările pământești ale Împărăției lui Dumnezeu și să se bucure de ele, și că pentru acest scop Dumnezeu în harul Său îi va face să aibă parte de nașterea din nou.

Deci Nicodim nu trebuia să fie surprins de necesitatea atotcuprinzătoare pentru nașterea din nou – cu atât mai mult cu cât el era un iudeu – așa cum spune Domnul. Dar deoarece binecuvântarea nu vine din carne ci din Duhul, harul nu o va reține din cauza unor principii care oferă importanță omului. Păgânul nu va fi izgonit de un astfel de har bogat, care este pentru Împărăția lui Dumnezeu; lucrarea harului, nu a Legii sau a cărnii, pe care iudeul putea ușor să o accepte, este neapărat necesară. »Voi, toți cei însetați, veniți la ape, și cei care nu aveți bani, veniți, cumpărați și mâncați. Da, veniți, cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!« Nu este aceasta har, și nu este el exprimat așa fel, că fiecăruia dintre națiuni i se deschide ușa? Că nevoia se face simțită pretutindeni, nevoia fără sursă de ajutor? Dar cine în afară de Unul, care a spus aceasta, a preluat aceasta de la proroc și putea s-o preia și să dea principiului o formă absolută, ca aici la Nicodim? Alții, inspirați de Duhul, vor urma în curând; și dintre toți niciunul nu este mai clar ca apostolul Pavel.

Nicodim ca iudeu și învățator al lui Israel trebuia să fi cunoscut cel puțin natura și necesitatea nașterii din nou. Vechii proroci nu au tăcut cu privire la aplicarea ei la Israel – chiar și pentru timpul când binecuvântarea lui Dumnezeu se va revărsa din belșug peste ei potrivit cu făgăduința Lui. Nu numai păgânii, ci și poporul Lui (oricât de mare ar fi orgoliul lor actual și mândria lor, care se ridică chiar până la lipsă de cunoaștere) sunt descriși ca fiind necurați, până când El va turna apă peste ei și va pune Duhul Său peste ei. Fără îndoială Domnul, corespunzător propriei Lui glorii, prezintă adevărul cu o inegalabilă claritate și profunzime și de asemenea cu o bogăție de conținut atotcuprinzătoare; dar ce a fost prezentat nu trebuia să pară ceva ciudat pentru Nicodim aflat pe propria lui temelie. Noul urmează la cruce, fie că este vorba de prezentarea prin cuvinte, ori prin fapte, așa cum vedem în chip înviorător în capitolul 4.

Dar chiar și aici Domnul face cunoscut, că o cunoaștere trebuia propagată, așa cum ea a fost în realitate mai întâi la El Însuși în Persoană, apoi a fost dusă mai departe prin Duhul Sfânt de martorii aleși, o mărturie care depășește mărturia prorocilor și al cărei caracter este cu totul altul, și nu numai în ceea ce privește dimensiunea ei.

Ioan 3,11: *Adevărat, adevărat îți spun: noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut, și voi nu primiți mărturia noastră.*

Nu este o privire a lucrurilor venită din privirea obișnuită a unui om, care era inspirat să fie un proroc, și nu este nici un mesaj care se bazează pe autoritatea aceluia care a trimis pe robul său cu cuvintele »Așa vorbește Domnul«. Numai Isus – Om adevărat printre oameni – putea totuși, căci El nu era mai prejos de Dumnezeu, să apună: »noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut«. El știa ce era în om și nu avea nevoie să-I depună cineva mărturie despre om (capitolul 2); El știa ce era în Dumnezeu, și ca singurul dintre oameni putea să mărturisească despre El, fără o mărturie despre El (capitolul 3). »Eu Te-am cunoscut«, spune El mai târziu Tatălui Său în această Evanghelie (capitolul 17,25). Dar – preamărit să-I fie Numele! – dacă nimeni nu cunoștea pe Tatăl în afară de Fiul – nu lipseau din aceia, cărora Fiul le-a descoperit pe Tatăl; și astfel Duhul Sfânt, care cercetează totul, chiar și adâncimile lui Dumnezeu, revelează chiar și ce odinioară era ascuns prorocilor, și El dă creștinilor sensul sau cunoașterea lui Hristos.

Căci o Persoană divină cunoaște **totul** în Sine Însuși; nu așa cum erau dependenți prorocii de Unul din afara lor și de sus, care le dă viziunea și mesajul pentru îndeplinirea unei misiuni. În cercetările lor au învățat că nu lor înșiși ci nouă ne slujeau în lucrurile care acum sunt relatate de aceia care au vestit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer. Dar Isus vorbea ce știa. El a venit de la Dumnezeu și era Dumnezeu, și de aceea cunoștea în chip desăvârșit natura divină și a fost aici ca Om, pentru ca s-o descopere oamenilor. Dacă nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu, Singurul Fiu, ca Singurul născut dintr-o fecioară, a avut acest drept, ca Fiu și ca Chip al Dumnezeului nevăzut, într-un sens nu numai extraordinar ci și exclusiv,

așa cum învață clar epistolele către Coloseni și către Evrei. Și aceasta a spus-o într-un har nespus de mare, care a exprimat harul și adevărul Aceluia care este Dumnezeu și Tată, și anume, a fost adus printr-o inimă de Om la inima oamenilor. El a depus mărturie și despre gloria care Îi era foarte cunoscută de la Tatăl înainte de a fi lumea. Căci ce a reținut dragostea divină față de aceia care erau în jurul Lui, ca ei să nu aibă parte cu El la slava în care El împreună cu ei se vor arăta lumii, și ca ei să nu vadă slava Lui, cum nimeni altul nu o va vedea? În cer, da, în gloria cea mai strălucitoare, El era acasă; și așa cum El era preocupat să pregătească un loc în Casa Tatălui pentru ai Săi, tot așa El depune mărturie, înaintea aceluia pe care harul îi cheamă și îi face apti să fie acolo cu El, despre ce numai El a văzut.

Și ce mărturie este această dublă cunoaștere pentru persoana lui Isus, și totuși absolută în ceea ce privește legăturile! El este realmente Dumnezeul adevărat, dar în același timp este viața veșnică. Nu era pe baza experienței, ci pe baza unei cunoașteri lăuntrice. Așa cum numai o Persoană divină putea, El a cunoscut atât pe om cât și pe Dumnezeu; și după ce El a făcut cunoscut necesitatea indispensabilă a nașterii din nou, El vorbește despre Dumnezeu cunoscut în natura și slava de sus, așa cum El a știut mai dinainte ce era în om. Ce binecuvântare este, că a fost adusă o astfel de cunoaștere, aceea care este acum în Hristos și în creștinism! Nu voia omul nevoiaș, neștiutor și orb, așa cum este el, să spună bun venit unei astfel de binecuvântări? Vai! Nu: nici măcar atunci când harul i-o oferă și i-o exprimă într-o limbă omenească. »Și voi nu primiți mărturia noastră«. El face pe Dumnezeu cunoscut și revelează pe Tatăl. Nu rămâne nici un loc, ca cineva să primească slavă de la un altul. Omul este condamnat, așa cum este el, egoist și mândru, care nu numai că nu are inimă pentru Dumnezeu, ci nici nu vrea să creadă ce este în inima Lui pentru om, așa cum se exprimă în fiecare cuvânt și faptă a lui Isus. Așa ne spune apostolul, că nimeni, în afară de Duhul lui Dumnezeu, nu cunoaște lucrurile divine. Omul firesc este departe de a le înțelege, căci ele sunt pentru el o nebunie; el nici nu le poate înțelege, deoarece ele trebuie judecate duhovnicește.

Omul poartă în inima lui o aversiune firească împotriva mărturiei divine. Sentința depinde de sentimente, și sentimentele omului sunt străine de Dumnezeu. Privilegiile nu schimbă nimic în privința aceasta, și nici responsabilitatea care rezultă din faptul că cineva se îndepărtează de Dumnezeu. Privilegiile nu schimbă nimic în privința aceasta, și nici responsabilitatea care rezultă din relația în care cineva stă față de Dumnezeu. El trebuie să se nască din nou. O natură divină se leagă de Dumnezeu; viața, care Îl are pe El ca izvor și care vine din El, se înalță spre El cu cereri, chiar dacă nu întotdeauna (până când cunoaște răscumpărarea) cu încredere din inimă.

Însă în această explicație serioasă Domnul Isus nu a depășit necesitatea vastă a omului cu privire la Împărăția lui Dumnezeu; și de aceea era nescuzabil la învățătorul iudeu, că el a trecut cu vederea adevărul în așa măsură, că atunci când Domnul i-a prezentat aceste lucruri el nu a putut să-și ascundă uimirea. El ar fi trebuit să știe din scrierile vechi, în mod deosebit din psalmi și din profeți, că Israel trebuie înnoit, ca să ia în primire și să savureze moștenirea făgăduită pe pământ. »Dumnezeu este bun față de Israel«, așa cum va dovedi împărăția lui Moise; dar asigurarea este îngrădită: »Cu cei cu inima curată.« (Psalm 73,1) Marea parte a iudeilor va fi departe de a fi socotită demnă de Împărăție, așa că Duhul lui Hristos din rămășița credincioasă nu va ezita să ceară judecata lui Dumnezeu și exercitarea ei împotriva unei națiuni păcătoase și nemiloase (Psalm 43). Ei nu erau mai buni decât păgânii, ci mai vinovați decât ei. Erau dușmani înlăuntru și în afară (compară cu Psalm 45,6-14).

Orașul (după nume, Orașul sfânt, dar în realitate este foarte nesfânt) este pentru gândirea celui sfânt mai rău decât pustia, oricât de sălbatică ar fi ea. Nu numai păgânii, ci și iudeii trebuie să se nască din nou; altfel Numele lui Dumnezeu va fi hulit printre națiuni, după cum este scris (Romani 2,24).

Dar se constată că, capitolul 36 din Ezechiel, pe care l-am citat deja parțial, și care în mod normal este citat, ca să accentueze aceste cuvinte ale apostolului, explică în modul cel mai

clar și fără compromise, că Dumnezeu va sfinți Numele Lui mare, care a fost așa de mult hulit între națiuni (vezi Ezechiel 36,23-36).

În continuare, în discuția Domnului nostru cu Nicodim cuvintele prorocului ilustrează „cele pământești”.

Ioan 3,12: *Dacă v-am spus cele pământești și nu credeți, cum veți crede dacă vă voi spune cele cerești?*

În vorbirea Sa despre necesitatea de a se naște din nou – naștere din apă și din Duh – Domnul nu a depășit cadrul »celor pământești«. Fără acea naștere din nou Împărăția lui Dumnezeu nu se poate vedea și nu se poate intra în ea. Desigur nașterea din nou este indispensabilă pentru cer; dar Domnul merge mai departe și insistă, că nașterea din nou este esențială chiar și pentru domeniul de jos al Împărăției lui Dumnezeu. Chiar și iudeul trebuie să se nască din nou, pentru binecuvântările Împărăției de o mie de ani și pentru veșnicie. După cum este adevărat, că nu toți sunt Israel care sunt din Israel, tot așa este adevărat că nu toți sunt copii, fiindcă sunt din sămânța lui Avraam.

Vom vedea de asemenea, când Domnul nostru va continua vorbirea Lui și vorbește despre crucea Sa și despre dragostea lui Dumnezeu, care dă pe Fiul, că a fi născut din nou nu descrie în mod potrivit ce a fost dat credinciosului, ci descrie viața veșnică. În ceea ce privește ființa ei, ea este fără îndoială aceeași natură, pe care o are și trebuie să o aibă orice sfânt; dar acum strălucește caracterul ei deplin. Există mult mai mult, așa cum știm și așa cum ne arată capitolul următor: Duhul, care a fost dat, și părtășia copiilor lui Dumnezeu, pe care ei o savurează, și rezultatele morții și învierii și înălțării la cer a lui Hristos, care sunt deja acum partea noastră. Dar acum nu vreau să dezbăt aceasta mai mult. Ni se spune numai, că Împărăția lui Dumnezeu are »cele cerești«, nu mai prejos decât »lucrurile pământești«, despre care au vorbit prorocii. Isus, Fiul, putea să reveleze cele cerești, dar starea în care se găsea Nicodim nu permitea aceasta în momentul acela. Duhul a revelat din belșug toate acestea și alte adâncimi ale lui Dumnezeu, după ce sângele vărsat a împăcat pe Dumnezeu și a curățit conștiința lor. După aceea ucenicii erau liberi să cunoască totul în puterea învierii lui Hristos și în lumina cerului. Aceasta este cunoașterea creștină.

Dar chiar și în timpul când Hristos a fost aici, El a vorbit clar despre Împărăția Tatălui ca fiind sfera cerească, unde sfinții înviați vor străluci ca soarele, în opoziție cu Împărăția Fiului Omului, care în mod clar este lumea, unde la venirea Lui vor fi trimiși îngerii ca să strângă toate lucrurile care sunt pricină de poticnire și pe cei ce practică fărădelegea (Matei 13,41-43). Da, în rugăciunea, pe care El o dă ucenicilor Lui, putem recunoaște o diferență asemănătoare, chiar dacă nu este așa de delimitată, căci El le-a spus să se roage, ca să vină Împărăția Tatălui lor, unde ei și toți sfinții înviați vor fi glorificați, și apoi, să se împlinească voia Sa, așa cum se face în ceruri, tot așa și pe pământ, ceea ce va putea avea loc numai la împlinirea vremii, când Fiul Omului va apare în Împărăția Sa (Matei 6,10). Acestea împreună constituie Împărăția lui Dumnezeu, și aceasta pentru că, așa cum prezintă Domnul aici împreună „cele cerești și cele pământești”. Cititorul va găsi confirmat din belșug aceasta în Efeseni 1,10, Coloseni 1,20 și Evrei 12,22-24.

În continuare învățăm, Cine este Cel care putea să vorbească cu autoritate și cunoaștere competentă despre lucrurile cerești. Este Fiul Omului, fără îndoială aceeași Persoană, care a binevoit să fie născut de o fecioară, Fiul lui David, Mesia. Dar ca Mesia El va trebui să judece în neprihănire pe poporul Domnului și va domni cu o putere care nu poate fi lezată, și orice rebel care se va atinge de ea va pieri. Căci Duhul Domnului se va odihni peste El, Duhul înțelepciunii, și priceperii, și sfatului și tăriei, Duhul cunoștinței și fricii de Domnul, și plăcerea Lui nu va judeca după înfățișare și nu va hotărî după cele auzite. Dar El va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu neprihănire asupra celor întristați ai țării. Și așa S-a prezentat El Însuși lui Israel, dar El a fost lepădat; și, așa cum știm, ei Îl leapădă până în zilele

de astăzi. Căci omul pierdut arată că el este complet orb față de gloriile lui proprii și față de comoara lui cea mai bună, Hristos, Domnul. Și așa am văzut de la început în această evanghelie a lui Ioan, căruia i-a fost dat să prezinte lucrurile așa cum sunt ele și cum sunt în prezența harului și adevărului în Persoana Sa, care revelează pe Tatăl.

Aici nu este un proroc care descoperă viitorul împărăției Domnului pe pământ sau judecățile, care vor premerge acesteia, sau viitorul răului, care va trebui judecat înainte să înceapă binecuvântarea din ziua aceea. Este mai mult decât un proroc, care cu responsabilitate dă mai departe ce primește, ca să dea oamenilor mesajul lui Dumnezeu. Isus știe, ca nimeni altul, ce este în omul de pe pământ, pentru că numai Cuvântul întrupat putea să știe, și El știe și ce este acolo sus în Dumnezeu, așa cum numai o persoană dumnezeiască putea să știe, care acum este în același timp Om. Niciun proroc nu a vorbit vreodată ca El, sau putea să vorbească așa ca El; nimeni nu a avut astfel de cunoștințe și nu a depus o astfel de mărturie. El putea să vorbească despre lucrurile cerești și pământești ca Unul care este inspirat să spună ce știa și ce a văzut în părtașia Dumnezeirii – și nu ca unul care era inspirat să spună ceea ce mai înainte era necunoscut. Întruparea Lui ca Om nu a diminuat cu nimic aptitudinea Lui divină și nu a micșorat cu nimic drepturile Lui divine; era un har nespus de mare față de aceea, pentru al căror bine El a venit de la Dumnezeu și S-a dus la Dumnezeu, nu numai să le ofere adevărul și mărturia despre el, așa cum numai El o putea face, ci și ca Acela care era pe cale să moară moartea de ispășire, așa cum vedem pe scurt în acest context, pentru ca cel credincios să poată trăi veșnic și în mod justificat.

Cu ce putea să ajute omul, un înger sau o altă ființă? Era slava Sa, lucrarea Sa. Pe omul Adam, pe care l-a creat Iehova Elohim, El l-a așezat în grădina Eden, ca și căpetenie peste toate creaturile din jurul lui, pe care Dumnezeu le-a găsit foarte bune. Dar cerul este tronul Domnului, cu toate că nici el și nici cerul cerurilor nu-L pot cuprinde. »Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer.« Oamenii au fost ridicați la cer, și vor fi ridicați la cer; îngerii au fost trimiși din cer. Numai Isus a venit ca să se suie, așa cum El S-a coborât. Căci El era o Persoană dumnezeiască, și El a venit în dragoste; și dragostea este liberă și sfântă totodată. »Vin să fac voia Ta, Dumnezeule.« În sulul cărții stă scris numai despre El. Și El, căruia l-a plăcut să fie găsit la înfățișare ca un om, care a primit trupul pregătit de Dumnezeu pentru El, a avut totdeauna bucuria să vorbească despre Sine ca fiind Trimisul, Omul Hristos Isus, care S-a coborât din cer, nu ca să facă propria Lui voie, ci voia Aceluia care L-a trimis. El a devenit Slujitor, dar nu a încetat – și nu putea să înceteze, să fie Dumnezeu. Dar totodată El este Om, om tot așa de adevărat cum era Adam; da, El este ce Adam nu a fost – Fiu al Omului, născut dintr-o femeie.

Ioan 3,13: *Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer.*

Și El este denumit, după felul expresiei folosite aici, ca fiind Acela care S-a suit la cer: *ajnabevbhken ... oJ ejk tou'oujranou'katabav*". Căci, așa cum întreabă apostolul, faptul că El s-a înălțat la cer, ce este altceva, decât că El S-a coborât în părțile cele mai de jos ale pământului? Cel care S-a coborât este același cu Cel care S-a înălțat mai presus de toate cerurile, pentru ca să umple totul. Așa cum apostolul Pavel ne spune aceasta în legătură cu lucrarea Sa și hotărârile lui Dumnezeu, așa o prezintă Ioan în cuvintele Domnului nostru în legătură cu adevărul referitor la persoana Sa – »Fiul Omului, care este în cer«. Și este un adevăr care uimește. Dacă s-ar fi spus: „Fiul lui Dumnezeu care era în cer”, aceasta ar fi fost adevărat; dar ce adevăr imens este ceea ce s-a spus: »Fiul Omului, care este în cer«! Ar fi fost imposibil să se spună aceasta, dacă El nu ar fi fost Dumnezeu, Fiul Tatălui; dar, și ce mare însemnătate are aceasta, s-a spus despre El ca Om, ca Mesia cel lepădat, ca »Fiul Omului, care este în cer«. Întruparea nu a fost o simplă revărsare a Divinității; și nici măcar nu era o Persoană, care cândva a fost dumnezeiască și prin întruparea ca om (în sine însăși o

absurditate imposibilă) a încetat să mai fie divină, ci era Unul, care, pentru ca să glorifice pe Tatăl și să împlinească intențiile harului pentru glorificarea lui Dumnezeu, în Persoana Sa a luat natura umană în unitate cu natura dumnezeiască. De aceea El putea spune – și numai despre El se putea spune: »Fiul Omului, care este în cer«, căci El este singurul Fiu născut care este în sânul Tatălui (și nu: era în sânul Tatălui). El este Cel care corespunde cuvintelor lui Agur (Proverbe 30), care vorbește profetic lui Itiel și Ucal: »Cine s-a suit în ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și care este numele fiului său? Știi tu lucrul acesta?« (Proverbe 30,4). Este Dumnezeu, nu un om, care poate corespunde acestora; dar este Dumnezeu, Cel care a devenit Om, da, Fiul Omului. Cât de demn și competent este El, să reveleze toate lucrurile, cele cerești, cele pământești, cele omenești și cele dumnezeiești! El este cu adevărat Adevărul!

Am văzut că suirea la cer a Domnului se bazează pe coborârea Sa din cer și ambele rezultă din Persoana Sa și aparțin Persoanei Sale ca Fiul Omului, care este în cer. Însă Domnul urmărește să înfăptuiască aceasta, prin aceea că prezintă lucrarea măreață, spre binele păcătoșilor. El a venit pentru ca ei să aibă viața veșnică – cu adevărat numai prin har, dar pe baza dreptății divine.